

2. ประวัติวิวัฒนาการของอินเทอร์เน็ต

อินเทอร์เน็ต คือ เครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่ใหญ่ที่สุดและมีผู้ใช้มากที่สุดในโลก อินเทอร์เน็ตเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดของเทคโนโลยีสารสนเทศ หรือ “ไอที (IT = Information Technology)” โดยมีองค์ประกอบสำคัญ 2 ส่วนคือ ส่วนที่หนึ่งเป็นเครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมโยงกันทั่วโลกเป็นร้อยล้านเครื่อง ส่วนที่สองเป็นสารสนเทศหรือข้อมูลที่เก็บไว้ในเครื่องคอมพิวเตอร์ทั้งหลายในเครือข่าย จากคอมพิวเตอร์เครื่องใดเครื่องหนึ่งก็สามารถเปิดดูข้อมูลจากคอมพิวเตอร์เครื่องอื่นได้ทั้งเครือข่าย นั่นคือ อินเทอร์เน็ตช่วยย่อโลกทั้งใบให้มาอยู่ในฝ่ามือของเรา หรืออินเทอร์เน็ตทำให้เราสามารถเรียกหาข้อมูลได้ด้วยปลายนิ้ว (Information at Your Finger Tip)

2.1 ยุคก่อนกำเนิดอินเทอร์เน็ต

อาจจะพูดได้ว่าแรงบันดาลใจให้สหรัฐอเมริกาพัฒนาระบบที่ต่อมากลายเป็นอินเทอร์เน็ตนั้นเริ่มมาจากการที่สหภาพโซเวียตส่งดาวเทียม “สปุตนิก (Spudnik)” ทำให้ประธานาธิบดี ดไวท์ ดี ไอเซนฮาวร์ของสหรัฐอเมริกาต้องประกาศตั้งโครงการ “ดาร์ปา (DARPA = Defense Advanced Research Projects Agency)” หรือองค์กรวิจัยชั้นสูงทางการทหารเพื่อแข่งขันกับโซเวียต โดยโครงการดาร์ปามีกระทรวงกลาโหมเป็นผู้รับผิดชอบ ต่อมาใน พ.ศ. 2504 ประธานาธิบดี จอห์น เอฟ เคนเนดี ได้ประกาศโครงการ “อพอลโล (Apollo)” ให้ตามทันและล้ำหน้าโซเวียตให้ได้ในสมัยของท่านประธานาธิบดี

ลีโอนาร์ด คลายน์ร็อก (Leonard Kleinrock) เป็นผู้พิมพ์บทความแพ็คเกจ สวิตชิง (Packet Switching) และเสนอการส่งข้อมูลโดยแบ่งข้อมูล เป็นข้อมูลชิ้นเล็กๆ เรียกว่า “แพ็คเกจ” แล้วส่งแต่ละชิ้นไปตามเส้นทางที่สะดวกหลาย ๆ ทางเมื่อถึงปลายทางก็รวมเข้าเป็นข้อมูลชิ้นเดิม ใน พ.ศ. 2505 เจ ซี อาร์ ลิคไลเดอร์ และ ดับบลิว คลาด (J.C.R. Licklider และ W.Clark) พิมพ์บทความเสนอหลักการเครือข่ายคอมพิวเตอร์ ซึ่งเป็นต้นแบบของอินเทอร์เน็ต ใน พ.ศ. 2507 ลีโอนาร์ด คลายน์ร็อก พิมพ์หนังสือเสนอทฤษฎีและการออกแบบเครือข่ายแพ็คเกจ ซึ่งถือเป็นรากฐานของระบบอินเทอร์เน็ต ส่วนพอล บาร์น (Paul Baran) ก็พิมพ์บทความเรื่องการใช้อแพ็คเกจอย่างปลอดภัย ทำให้เข้าใจผิดกันว่าทหารกำลังสร้างระบบอินเทอร์เน็ตที่ปลอดภัยจากสงครามนิวเคลียร์ และไอแวน ซัทเธอร์แลนด์ (Ivan Sutherland) ในฐานะผู้อำนวยการอาร์ปาได้ให้ทุนวิจัยเครือข่ายแก้มือไอที พ.ศ. 2508 เกิดการทดลองเชื่อมโยงคอมพิวเตอร์เป็นเครือข่ายเป็นครั้งแรกในโลกที่เอ็มไอที โดยนำเครื่องคอมพิวเตอร์ 2 เครื่องมาเชื่อมโยงกันและสื่อสารโดยใช้ระบบแพ็คเกจ พ.ศ. 2510 ลARRY โรเบิร์ต (Larry Roberts) ซึ่งได้รับขนานนามว่าเป็นบิดาของอาร์ปาเน็ตจัดประชุมเรื่อง “การออกแบบอาร์ปาเน็ต” และตีพิมพ์เอกสาร “การออกแบบเครือข่ายอาร์ปาเน็ต” เป็นครั้งแรก

2.2 กำเนิดอินเทอร์เน็ต

ใน พ.ศ. 2512 อินเทอร์เน็ตถือกำเนิดขึ้นในชื่อของอาร์ปาเน็ต (ส่วนชื่ออินเทอร์เน็ตนั้นเกิดขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2517) โดยการติดตั้งคอมพิวเตอร์เครื่องแรกที่มีมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียที่ลอสแอนเจลิส หรือ “ยูซีแอลเอ (UCLA = University of California at Los Angeles)” แล้วเชื่อมโยงอีก 3 เครื่อง รวมเป็นเครือข่าย 4 เครื่องที่มีมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียแห่งลอสแอนเจลิส มหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียแห่งซานตาบาร์บารา และมหาวิทยาลัย ยูทาห์

ใน พ.ศ. 2512 นั้นได้เกิดข้อตกลงกำกับอินเทอร์เน็ตหรือ “อาร์เอฟซี (RFC = Request for Comment)” เรื่องแรกคือ เรื่องซอฟต์แวร์สำหรับใช้ในแม่ข่าย (Host Software) เอ็นเอสเอฟได้มอบหมายให้ “ยูเอสซี (USC = University of Southern California)” โดย ดร. จอน पोสเทล (Jon Postel) ดังแสดงในรูปที่ 2.1 เป็นผู้ดูแลระบบเชื่อมโยงชื่ออาณาเขต

รูปที่ 2.1 ดร. จอน โพสต์เทล กับ ศ. ศรีศักดิ์

รูปที่ 2.2 ดร. วินท์ เซิร์ฟ กับ ศ. ศรีศักดิ์

2.3 ยี่สิบปีแรกของอินเทอร์เน็ต

ใน พ.ศ. 2514 อาร์ปาเน็ตขยายเป็น 14 จุดและต่อมาขยายเป็น 19 จุด ใน พ.ศ. 2515 เรย์ ทอมลินสัน (Ray Tomlinson) เสนอระบบอีเมล (E-mail) จอน โพสต์เทล ประกาศ “อาร์เอฟซี 354” เรื่องการส่งแฟ้มข้อมูลหรือเอฟทีพี (FTP) และโรเบิร์ต คาห์น (Robert Kahn) จัดสร้างระบบอาร์ปาเน็ตให้กับสาธารณชนเป็นครั้งแรก

ใน พ.ศ. 2516 เริ่มมีสถาบันต่าง ๆ ถึง 30 แห่ง เชื่อมต่อกับเครือข่ายอาร์ปาเน็ต (ARPANET) ตัวอย่างสถาบันในภาคอุตสาหกรรม อาทิ บีบีเอ็น (BBN) ซีร็อก (Xerox) พาร์ค (PARC) และมิทรี (MITRE) เป็นต้น ตัวอย่างหน่วยงานของรัฐ อาทิ องค์การนาซ่า และสำนักงานมาตรฐานแห่งชาติ เป็นต้น ใน พ.ศ. 2516 นั้น วินท์ เซิร์ฟ (Vint Cerf) และบ๊อบ คาห์น (Bob Kahn) ได้เสนอโปรโตคอลการเชื่อมต่อคอมพิวเตอร์ด้วย ซึ่งต่อมาเป็นมาตรฐานอินเทอร์เน็ต ต่อมามีการกล่าวขานกันว่า วินท์ เซิร์ฟ เป็นบิดาอินเทอร์เน็ต ดังแสดงในรูปที่ 2.2

ใน พ.ศ. 2517 วินท์ เซิร์ฟ และ บ๊อบ คาห์น ได้บัญญัติศัพท์คำว่า “อินเทอร์เน็ต” ขึ้นใช้เป็นครั้งแรก ถ้านับถึง พ.ศ. 2550 คำว่า “อินเทอร์เน็ต” ก็มีใช้เพียง 33 ปีเท่านั้น ใน พ.ศ. 2520 วินท์ เซิร์ฟ และบ๊อบ คาห์น จัดสร้างอินเทอร์เน็ตนานาชาติครั้งแรก เชื่อมต่อแคลิฟอร์เนียกับลอนดอน ลอนดอนกับเวอริจเนีย และเวอริจเนียกับแคลิฟอร์เนีย

ใน พ.ศ. 2522 เดฟ ครอกเกอร์ (Dave Crocker) กับ จอห์น วิททาล (John Vittal) ประกาศ “อาร์เอฟซี 733” เรื่องข้อกำหนดอีเมล ต่อมาใน พ.ศ. 2523 อาร์ปาเน็ตขยายเป็น 70 จุด แล้วใน พ.ศ. 2524 ก็มีการก่อตั้งคณะกรรมการสถาปัตยกรรมอินเทอร์เน็ต หรือไอเอบี (IAB = Internet Architecture Board) ขึ้น

ใน พ.ศ. 2526 ได้มีการแยกเครือข่ายทหาร ใช้ชื่อว่า “มิลเน็ต (Milnet)” จากอาร์ปาเน็ต ทำให้อาร์ปาเน็ตเหลือ 68 จุดและมิลเน็ตมี 45 จุด ในปีนั้น จอน โพสต์เทล และคณะประกาศระบบชื่ออาณาเขตอินเทอร์เน็ตหรือ “ดีเอ็นเอส (DNS = Domain Name System)” และประกาศให้ใช้ ดอตอีดียู (.edu) ดอตกอฟ (.gov) ดอตคอม (.com) ดอตมิล (.mil) ดอตออร์ก (.org) และดอตเน็ต (.net) โดยมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ เป็นหน่วยงานแห่งแรกในเมืองไทยที่ใช้ดอตอีดียู โดย ศ.ดร. ศรีศักดิ์ เป็นผู้ขอจดทะเบียน “เอยูดอตอีดียู (au.edu)”

ใน พ.ศ. 2529 ได้มีการก่อตั้งคณะทำงานด้านวิศวกรรมอินเทอร์เน็ต หรือ “ไออีทีเอฟ (IETF = Internet Engineering Task Force)” ขึ้น และ เอ็นเอสเอฟได้จัดตั้งแม่ข่ายใหญ่เชื่อมโยงซูเปอร์คอมพิวเตอร์ 5 เครื่องเข้ากับคอมพิวเตอร์ในเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ด้วยความเร็ว 56,000 บิตต่อวินาที

ใน พ.ศ. 2532 เอ็นเอสเอฟเปิดให้ธุรกิจใช้อีเมล แล้วใน พ.ศ. 2534 เอ็นเอสเอฟเปิดให้มีการใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการค้า ถ้านับถึง พ.ศ. 2550 ก็มีการใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการค้าเพียง 16 ปี แต่อินเทอร์เน็ตมีผลกระทบต่อธุรกิจอย่างมากมาย โดยกล่าวกันว่า “ถ้าท่านไม่วางแผนที่จะใช้อินเทอร์เน็ตในธุรกิจของท่าน ท่านก็กำลังวางแผนที่จะเลิกทำธุรกิจ (If you are not planning to use the Internet

in your business, you are planning to be out of business.)” หรืออาจจะกล่าวว่า “อินเทอร์เน็ตเป็นระบบประสาทกลางของทุกองค์กร องค์กรใดไม่มีระบบประสาทกลาง องค์กรนั้นก็ไม่สามารถแข่งขันกับใครได้ (The Internet is the central nervous system of all organizations. Any organization without the central nervous system cannot compete with any other organizations.)”

2.4 สมาคมอินเทอร์เน็ตนานาชาติ

หลังจากที่มีระบบอินเทอร์เน็ตเกิดขึ้นแล้ว มีหน่วยงานหลักที่ช่วยดูแลรับผิดชอบกิจการอินเทอร์เน็ต คือ สมาคมอินเทอร์เน็ต เรียกว่า “ไอซอค (ISOC = Internet SOCIety)” ปัจจุบันมีสมาชิกเป็นองค์กรกว่า 100 องค์กร และมีสมาชิกประเภทบุคคลกว่า 20,000 รายในกว่า 180 ประเทศ

ผู้เขียนเข้าอินเทอร์เน็ตวันละ 3 เวลา ก่อนหรือหลังอาหารได้เห็นประกาศว่า มีการตั้งสมาคมอินเทอร์เน็ตที่สหรัฐอเมริกา โดยมี วินท์ เชิร์ฟ เป็นนายกก่อตั้ง ผู้เขียนก็อีเมลไปขอให้มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญเป็นสมาชิกก่อตั้ง แล้วไปกราบเรียนของบประมาณจาก ภรดา ด.มาร์ติน ซึ่งท่านก็กรุณาตกลงมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญเป็นสมาชิกก่อตั้งของสมาคมอินเทอร์เน็ตนานาชาติ โดยที่ในเอเชียอาคเนย์ ไม่ว่าจะเป็น สิงคโปร์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ ก็ตามไม่มีประเทศใดเป็นสมาชิกก่อตั้งของสมาคมอินเทอร์เน็ตนานาชาติเลย มีเฉพาะประเทศไทยเท่านั้น ดังแสดงในรูปที่ 2.3

รูปที่ 2.3 มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญเป็นสมาชิกก่อตั้งสมาคมอินเทอร์เน็ตนานาชาติ

เมื่อ พ.ศ. 2539 สมาคมอินเทอร์เน็ตนานาชาติได้อนุมัติการจัดตั้งสมาคมอินเทอร์เน็ตนานาชาติสาขาประเทศไทย โดยมีผู้เขียนเป็นนายกก่อตั้งชุดแรก มีข้อมูลดังแสดงในรูปที่ 2.4 และกรรมการบริหารดังแสดงในรูปที่ 2.5

รูปที่ 2.4 สมาคมอินเทอร์เน็ตนานาชาติสาขาประเทศไทย

รูปที่ 2.5 คณะกรรมการบริหารสมาคมอินเทอร์เน็ตนานาชาติสาขาประเทศไทย

เมื่อ พ.ศ. 2540 ในฐานะนายกสมาคมอินเทอร์เน็ตนานาชาติสาขาประเทศไทย ผู้เขียนคาดว่า เมื่ออินเทอร์เน็ตเจริญเติบโตมากขึ้นและผู้ใช้มากขึ้น ก็จะมีบางคนออกนอกกลุ่มนอกทางทำให้มีปัญหาขึ้น จึงสมควรจะมีกฎหมายด้านอินเทอร์เน็ต

ผู้เขียนเสนอคณะกรรมการบริหารสมาคมอินเทอร์เน็ตนานาชาติสาขาประเทศไทย และคณะกรรมการให้ความเห็นชอบแต่งตั้งคณะกรรมการร่างกฎหมายส่งเสริมอินเทอร์เน็ต โดยมี ภราดา ดร.ประทีป มาร์ดิน โกลมมาศ และผู้เขียนเป็นที่ปรึกษา มีคุณเหรียญชัย เรียววิไลสุข ขณะนั้นเป็นรองอธิบดีกรมไปรษณีย์โทรเลข และต่อมาเป็นอธิบดี เป็นประธาน มีการประชุมยกร่างกฎหมายและจัดประชาพิจารณ์ ดังแสดงในรูปที่ 2.6 ปรากฏว่า นักข่าวหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ไม่เห็นด้วยกับการมีกฎหมายอินเทอร์เน็ต อ้างว่าอินเทอร์เน็ตเป็นเสรีต้องเปิดเสรี และไม่มีกฎหมาย สำนักข่าวรอยเตอร์ สำนักข่าวซีเอ็นเอ็นมาสัมภาษณ์ผู้เขียน ออกข่าวไปทั่วโลก ว่า “ศ.ดร. ศรีศักดิ์ จามรมาน คนไทยคนแรกที่จับปริญญาด้านคอมพิวเตอร์” ตอนนี้นำมาเป็นนายกสมาคมอินเทอร์เน็ตนานาชาติ สาขาประเทศไทย สนับสนุนการร่างกฎหมายอินเทอร์เน็ต ทางสมาคมแม้ไม่เห็นด้วย และมีมติให้สาขาประเทศไทยหยุดดำเนินการ ผู้เขียนในฐานะนายกสมาคมคอมพิวเตอร์นานาชาติเอเชียเอ็มสาขาประเทศไทย (ACM = Association for Computing Machinery) ก็เลยเสนอไปยังสำนักงานใหญ่ในสหรัฐอเมริกาเอเชียเอ็มเพื่อขอและได้รับอนุมัติให้สาขาประเทศไทยของเอเชียเอ็มสนับสนุนสถานที่ประชุมและเลขานุการดำเนินการยกร่างกฎหมายอินเทอร์เน็ตต่อไป

รูปที่ 2.6 สัมมนาประชาพิจารณ์ “ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมกิจการอินเทอร์เน็ต”

ผู้เขียนไม่เคยคิดจะเป็นกรรมการบริหารสมาคมอินเทอร์เน็ตนานาชาติมาก่อน คิดว่าเป็นนายกสมาคมอินเทอร์เน็ตนานาชาติสาขาประเทศไทยก็พอแล้ว แต่เมื่อเกิดปัญหาว่า กรรมการบริหารสมาคมอินเทอร์เน็ตนานาชาติไม่เห็นด้วยกับการยกร่างกฎหมายอินเทอร์เน็ตของสาขาประเทศไทย ผู้เขียนก็เลยจำเป็นต้องทำแบบฝรั่งที่ว่า “สู้จากข้างนอกไม่ได้ก็ไปสู้ข้างใน (If you cannot fight from outside, join them and fight from inside.)” คณะกรรมการสรรหาผู้สมัครเป็นกรรมการบริหารสมาคมอินเทอร์เน็ต ประกอบด้วยกรรมการที่ดำรงตำแหน่งอยู่ขณะนั้น คือ พวกที่คัดค้านผู้เขียนจึงเป็นการแน่นอนที่ท่านจะไม่เสนอชื่อผู้เขียน แต่ผู้เขียนอ่านกฎระเบียบแล้วพบว่า สมาชิกจำนวน 20 ท่าน สามารถส่งชื่อใครเข้าแข่งขันก็ได้ ผู้เขียนจึงหาสมาชิก 20 ท่าน ช่วยลงนามเสนอชื่อผู้เขียนเป็นผู้สมัคร

ผลการเลือกตั้งปรากฏว่าผู้เขียนชนะ ได้เป็น 1 ใน 15 กรรมการบริหารสมาคมอินเทอร์เน็ตนานาชาติระหว่าง พ.ศ. 2542 – 2545 ดังแสดงในรูปที่ 2.7 ในวันไปรับตำแหน่งที่สหรัฐอเมริกา มีสมาชิกหลายท่านเดินทางมาหาและบางท่านก็กล่าวว่า “ยินดีด้วยผมเลือกคุณนะ (Congratulation, I voted for you)” ผู้เขียนก็ขอบคุณท่านไป และเรียนท่านว่ามีอะไรจะช่วยให้ช่วยติดต่อกันได้เลย ผู้เขียนเป็นผู้แทนของท่าน และจะทำหน้าที่ให้ดีที่สุด ช่วงที่เป็น 1 ใน 15 กรรมการบริหารสมาคมอินเทอร์เน็ตอยู่นั้น ก็เลยต้องไปประชุมกรรมการบริหารทุกครั้งปีละ 3 ครั้ง ดังแสดงในรูปที่ 2.8 เป็นการประชุมกับนายกไอซอค พ.ศ. 2537 คือ เอ เอ็ม รุทคาวสกี (A.M. Ruthkowski) และดังแสดงในรูปที่ 2.9กับนายกไอซอค พ.ศ. 2542 ชื่อ ดอน ฮีธ (Don Heath)

ส่วนรูปที่ 2.10 เป็นการไปประชุมไอซอค พ.ศ. 2543 ต้องกราบขอบพระคุณ ภราวดา ดร. ประทีป มาร์ติน โกลมมาต ที่กรุณาอนุมัติให้ใช้งบมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญครั้งละประมาณ 1 แสนบาท รวมปีละประมาณ 3 แสนบาท ไปประชุม และแสดงชื่ออัสสัมชัญให้โลกรู้จักว่า เราก็คือหนึ่งในผู้นำอินเทอร์เน็ตเหมือนกัน

รูปที่ 2.7 ศ.ดร. ศรีศักดิ์ จามรمان ผู้เขียนเป็นกรรมการบริหารไอซอค

รูปที่ 2.8 ศ.ดร. ศรีศักดิ์ จามรمان กับ เอเอ็ม รุศราวาสดี นายกไอซอค พ.ศ. 2537

รูปที่ 2.9 ศ.ดร. ศรีศักดิ์ จามรمان กับ ดอน ฮีทนายกไอซอค พ.ศ. 2542

รูปที่ 2.10 ศ.ดร. ศรีศักดิ์ จามรمان ในการประชุมอินเทอร์เน็ต พ.ศ. 2543

2.5 การจดทะเบียนอินเทอร์เน็ต

การติดต่อระหว่างคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมต่อกันอยู่ในเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้น คอมพิวเตอร์แต่ละเครื่องจะต้องมีเลขที่อินเทอร์เน็ต (IP address) ที่แตกต่างกัน แต่เลขที่นี้จดจำยากและเรียกยากจึงอาจใช้ชื่ออาณาเขต “โดเมนเนม (Domain Name)” แทนได้

	เลขที่	ชื่อสถานที่
นอกอินเทอร์เน็ต	682	มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ
ในอินเทอร์เน็ต	202.6.100.1	au.edu

2.5.1 การแบ่งอาณาเขตระดับสูง แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1) ตามการใช้งาน อาทิ ดอตคอม (.com = company) ดอตเน็ต (.net = network) ดอตอีดียู (.edu = education) ดอตบิซ (.biz = business) ดอตโคอ็อป (.coop = cooperatative) ดอตอ็อก (.org = organization) ดอตกอฟ (.gov = government) และดอตมิล (.mil = military) เป็นต้น

2) ตามชื่อประเทศ อาทิ ดอตทีเอช (.th = thailand) แทนประเทศไทย และดอตเจพี (.jp = Japan) แทนประเทศญี่ปุ่น เป็นต้น

2.5.2 ชื่อไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์

ในการติดต่อระหว่างบุคคลต้องมีชื่อไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ หรือ “อีเมล (e-mail address)” ซึ่งประกอบด้วยชื่อบุคคล จะเป็นชื่อจริงหรือชื่อที่ตั้งขึ้นมาใหม่ก็ได้ ตามด้วยเครื่องหมาย “@” ตามด้วยชื่อคอมพิวเตอร์ อาทิ srisakdi@au.edu หมายถึง ศรัศศักดิ์ที่มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญcharm@ksc.au.edu หมายถึงผู้ใช้นามว่า “Charm” ที่เครื่องคอมพิวเตอร์เคเอสซีที่มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

2.5.3 การจดทะเบียนเลขที่อินเทอร์เน็ต

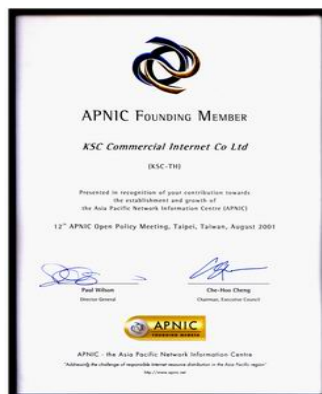
การจดทะเบียนอินเทอร์เน็ตมี 2 แบบ คือ การจดทะเบียนเลขที่อินเทอร์เน็ต หรือ “ไอพีแอดเดรส (IP Address)” ในหัวข้อ 2.5.3 นี้ และการจดทะเบียนชื่ออาณาเขตอินเทอร์เน็ต หรือ “โดเมนเนม (Domain name)” ในหัวข้อ 2.5.4

การจดทะเบียนเลขที่อินเทอร์เน็ตแบ่งเป็น 4 เขตใหญ่ ๆ ในโลก คือ สหรัฐอเมริกา ยุโรป เอเชีย และแอฟริกา

- “เอริน (ARIN = American Registry for Internet Number)” สำหรับสหรัฐอเมริกา
- “ไรฟ์ เอ็นซีซี (RIPE NCC = The RIPE Network Coordination Centre)” สำหรับยุโรป
- “แอฟนิค (APNIC = Asia Pacific Network Information Centre)” สำหรับเอเชียแปซิฟิก
- “แอฟรินิค (AfriNIC = African Network Information Centre)” สำหรับแอฟริกา

ผู้เขียนได้รับเลือกตั้งเป็น 1 ใน 5 กรรมการบริหารแอฟนิค โดยอาจเรียกองค์กรจดทะเบียนเลขที่อินเทอร์เน็ตเป็นภาษาอังกฤษว่า “อาร์ไออาร์ (RIR = Regional Internet Registry)” ซึ่งก่อตั้งเมื่อ พ.ศ. 2536

ตอนเริ่มตั้งแอฟนิคมีคณะกรรมการบริหาร 5 ตำแหน่ง มีการเลือกตั้งที่ฮ่องกง ผู้เขียนไม่ได้คิดจะเป็นกรรมการบริหาร เพราะทราบว่าสิงคโปร์ ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย และฮ่องกงได้วิ่งเต้นกันไว้แล้ว ในการประชุมคณะกรรมการสรรหา ก็มีการเสนอชื่อที่ได้สรรหากันมาแล้ว และถามว่ามีใครสนใจจะเสนอใครจากที่ประชุมก็ได้พอดีมีผู้เสนอชื่อผู้เขียนแล้วในการลงคะแนนรอบแรก ผู้เขียนเผชิญได้คะแนนสูง คณะกรรมการสรรหาดูท่าทางจะตกใจ และขอเวลานอก

รูปที่ 2.11 เคเอสซีเป็นสมาชิกก่อตั้งและ
ศ. ศรัศศักดิ์ เป็นกรรมการแอฟนิค

ระหว่างพักการประชุมขอเวลานอกนั้น เผอิญผู้เขียนจะกลับเมืองไทยคืนนั้นจึงได้ซื้อขนมของขบเคี้ยวต่างๆ ไว้ จะรับประทานคนเดียวก็น่าเกลียด ก็เลยเดินแจกผู้เข้าร่วมประชุมประมาณ 100 ท่าน ตอนนั้นไม่ได้คิดจะหาเสียงเลย พอเปิดประชุมใหม่ ลงคะแนนอีก ผู้เขียนก็เลยได้รับเลือกตั้งเป็นกรรมการและเป็นอยู่ 2 สมัย สมัยแรก พ.ศ. 2540 มี เจฟ สุสตัน จุน มูไร ทอมมี่ เซน ศรัศศักดิ์ จามรมาน และ ชิง ลี สมัยที่สอง พ.ศ. 2541 มี โทรุ ตากาฮาชิ ศรัศศักดิ์ จามรมาน ซีโฮ เซิง ชิง ลี และเจฟ สุสตัน โดยผู้เขียน

เป็นเหรียญกษาปณ์เป็นการแพนิกของผู้เขียนนั้น เป็นในนามของผู้ก่อตั้งและประธานบริษัทเคเอสซี ดังแสดงในรูปที่ 2.11 หลังจากมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญอนุมัติตามข้อเสนอของผู้เขียนให้บังคับนักศึกษาทุกคนใช้อินเทอร์เน็ตให้มีความรู้ความสามารถเหมาะสมกับยุคเทคโนโลยีสารสนเทศ ก็มีนักศึกษาและผู้ปกครองแสดงความสนใจจะใช้อินเทอร์เน็ตในทางธุรกิจ ในยุคแรกของอินเทอร์เน็ตในสหรัฐอเมริกา ประมาณ พ.ศ. 2512-2531 รัฐบาลสหรัฐอเมริกาอนุญาตให้ใช้อินเทอร์เน็ตเฉพาะในการศึกษาและวิจัยเท่านั้น ในยุคแรกของอินเทอร์เน็ตเมืองไทย ประมาณ พ.ศ. 2530-2537 รัฐบาลก็อนุญาตให้ใช้อินเทอร์เน็ตเฉพาะในการศึกษาและวิจัยเท่านั้น

2.5.4 การจดทะเบียนชื่ออาณาเขตอินเทอร์เน็ต

เมื่อ พ.ศ. 2527 มีการเสนอระบบชื่ออาณาเขตอินเทอร์เน็ต หรือ “ดีเอ็นเอส (DNS = Domain Name System)” แล้วในปีนั้นก็มีการจดทะเบียนอินเทอร์เน็ตถึง 1, 000 ราย แล้วเมื่อ พ.ศ. 2528 รัฐบาลสหรัฐอเมริกา ก็มอบหมายให้มหาวิทยาลัยคาลิฟอร์เนียใต้ หรือ “ยูเอสซี (USC = University of Southern California)” เป็นผู้รับผิดชอบการจัดการ “แม่ข่ายรากดีเอ็นเอส (DNS Root Server)” โดยมี ดร. จอห์น พอสเทล เป็นหัวหน้าโครงการ มีการอนุมัติดอตคอม (.com) เมื่อวันที่ 15 มีนาคม พ.ศ. 2528 แล้วต่อมาก็มีการอนุมัติดอตอื่น ๆ อาทิ ดอตอ็อก (.org) ดอตอีดียู (.edu) และดอตยูเค (.uk) เป็นต้น จำนวนชื่ออาณาเขตอินเทอร์เน็ตเพิ่มเป็น 10, 000 ชื่อ ใน พ.ศ. 2530 แล้วเป็น 100,000 ชื่อ ใน พ.ศ. 2532 และเพิ่มขึ้นเป็น 1,000, 000 ชื่อ ในพ.ศ. 2535

พ.ศ. 2533 มีการจดทะเบียนชื่ออาณาเขตอินเทอร์เน็ตของผู้ให้บริการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตแบบหมุนโทรศัพท์ (Dial-up) เป็นรายแรกในโลก (world.std.com)

พ.ศ. 2536 เอ็นเอสเอฟตั้ง “อินเทอร์เน็ต (InterNIC)” เพื่อให้บริการจดทะเบียนอินเทอร์เน็ต อาทิ จดทะเบียนเลขที่เครือข่ายย่อยหรือ “เอเอส (AS = Autonomous System)” ในปีเดียวกันนี้ ก็มีการจัดตั้งบริษัทเน็ตโซล (NetSol) หรือบริษัทเน็ตเวิร์คโซลูชันส์ (Network Solutions Inc.) หรือเอ็นเอสไอ (NSI) ซึ่งได้รับมอบหมายจาก “เอ็นเอสเอฟ (National Science Foundation)” ให้ผูกขาดการจดชื่อดอตคอม (.com) ดอตเน็ต (.net) และ ดอตออร์ก (.org) สำหรับบริษัทเน็ตเวิร์คโซลูชันส์ นี้ก่อตั้งโดย อาจารย์คณิตศาสตร์ ชื่อ “ดอน เทเลจ (Don Telage)” ซึ่งผู้เขียนได้ลงนามในสัญญา ดังแสดงในรูปที่ 2.12 เน็ตเวิร์คโซลูชันส์ มอบหมายให้เคเอสซี เป็นผู้แทนรับจดทะเบียนชื่ออาณาเขตอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย

รูปที่ 2.12 ดร. ดอน เทเลจ (คนยืนข้างหลัง)
ผู้ก่อตั้งบริษัทเน็ตเวิร์คโซลูชันส์

พ.ศ. 2541 เน็ตโซล รับผิดชอบชื่ออาณาเขตอินเทอร์เน็ตไปแล้ว 2,000,000 ชื่อ ตั้งแต่ต้นจนถึงขณะนั้น

พ.ศ. 2542 รัฐบาลสหรัฐอเมริกาออกกฎหมายเสนอให้จัดตั้งองค์กรอินเทอร์เน็ตสำหรับจดทะเบียนชื่อและหมายเลข หรือ “ไอแคนน์ (ICANN = Internet Corporation for Assigned Names and Numbers)”

ในฐานะ 1 ใน 5 กรรมการบริหารแอฟนิค ผู้เขียนได้ไปร่วมประชุมกับผู้ดูแลอินเทอร์เน็ตของสหรัฐอเมริกา และของยุโรป โดยประชุมกันที่เจนีวา ระหว่างที่ประชุมกันก็มีคนหนึ่งหยอกเย้าว่า ถ้าจอน พอสเทล เป็นอะไรตายไป จะไม่มีใครดูแลแม่ข่ายราก อาจจะทำให้อินเทอร์เน็ตหยุดชะงักไปทั่วโลก น่าจะตั้งเป็นคณะกรรมการช่วยกันดูแลมากกว่าให้จอนต้องรับผิดชอบคนเดียว จอนก็น่ารักมากเอ่ยปากว่าให้ตั้งคณะกรรมการได้เลย ต่อมาก็มีการประชุมกันว่าใครจะเป็นกรรมการบ้าง ตกลงกันแบ่งเป็นฝ่ายๆ อาทิ ผู้ดูแลชื่ออินเทอร์เน็ต (Domain Names) ผู้ดูแลเลขที่อินเทอร์เน็ต (IP Address) และผู้ใช้ (Users) เป็นต้น

สำหรับผู้ดูแลชื่อกับผู้ดูแลเลขที่ก็ไม่มีปัญหาเพราะมีหลักการอยู่แล้ว อาทิ แอฟนิค ก็เป็นผู้ดูแลเลขที่ของเอเชียแปซิฟิก ฉะนั้นในฐานะกรรมการอำนวยการแอฟนิค ผู้เขียนก็มีสิทธิ์สมัครเป็นกรรมการไอแคนน์ แต่พิเคราะห์ดูแล้วเห็นว่าจะต้องเดินทางไปประชุมปีละหลายครั้งสิ้นเปลืองงบประมาณและเวลามาก ผู้เขียนจึงถอนตัว

อย่างไรก็ตาม ได้มีการตั้งคณะทำงานเรื่องสมาชิก (Membership Implementation Task Form) ดูได้ที่เว็บไอแคนน์ (www.icann.org/committees/at-large/mitf-bios.html.) ในกลุ่มเอเชียตะวันออก มีสมาชิก 11 ท่านคือ ผู้เขียนจากประเทศไทย และอีก 10 ท่านจาก ญี่ปุ่น 3 ท่าน จีน 1 ท่าน ไต้หวัน 2 ท่าน เกาหลี 1 ท่าน สิงคโปร์ 1 ท่าน สหรัฐอเมริกา 1 ท่าน และฮ่องกง 1 ท่าน

ผู้เขียนได้ไปร่วมประชุมไอแคนน์หลายครั้ง ดังตัวอย่างเช่น ในรูปที่ 2.13 มีผู้อาวุโสด้านอินเทอร์เน็ตไปร่วมประชุมไอแคนน์ ส่วนในรูปที่ 2.14 เป็นรูปผู้เขียนกับประธานกรรมการคนแรกของไอแคนน์ ชื่อ เอสเตอร์ ไดสัน (Esther Dyson) และ รูปผู้เขียนในการประชุมไอแคนน์ที่ญี่ปุ่น

รูปที่ 2.13 ศ. ศรีศักดิ์ ในการประชุมผู้อาวุโสที่ไอแคนน์

รูปที่ 2.14 ศ. ศรีศักดิ์ กับ เอสเธอร์ ไดสัน ประธานไอแคนน์ และการประชุมไอแคนน์ที่ญี่ปุ่น

พ.ศ. 2542 ไอแคนน์และองค์การทรัพย์สินปัญญาโลก หรือ “ไวโปก (WIPO = World Intellectual Property Organization)” ประกาศนโยบายแม่แบบการแก้ปัญหาข้อพิพาทชื่ออาณาเขตอินเทอร์เน็ต (Model Domain Name Dispute Resolution Policy)

วันที่ 16 พฤศจิกายน พ.ศ. 2543 ไอแคนน์อนุมัติชื่ออาณาเขตอินเทอร์เน็ตใหม่ 7 อาณาเขต ได้แก่ ดอตบิช สำหรับธุรกิจ (.biz = business) ดอตอินโฟ สำหรับข้อมูล (.info = information) ดอตแอร์

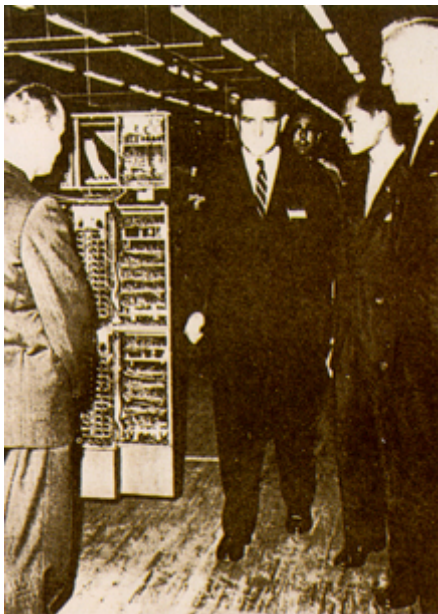
สำหรับการบิน (.aero) ดอตโคออป สำหรับสหกรณ์ (.coop = cooperatives) ดอตมิวเซียม สำหรับพิพิธภัณฑ์ (.museum) ดอตโปร สำหรับผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง (.pro = profession) และดอตเนม สำหรับชื่อบุคคล (.name) แล้วต่อมาไอแคนั้นก็พิจารณาค่าขอมือชื่ออาณาจักรเน็ตใหม่ ๆ เป็นระยะ ๆ อาทิ ดอตคิด (.kid) เป็นอาณาจักรเด็ก ดอตจ๊อบ (.jobs) เป็นอาณาจักรการสมัครงาน ดอตโมบาย (.mobi) เป็นอาณาจักรบริษัท หรือองค์กรด้านการสื่อสาร ดอตอียู (.eu) เป็นอาณาจักรสหภาพยุโรป และดอตเทรเวล (.travel) เป็นอาณาจักรการท่องเที่ยว เป็นต้น

2.6 คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตในประเทศไทยโดยสังเขป

เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ในประเทศไทยนั้น ผู้เขียนจะขอแบ่งเป็น 7 ยุคดังต่อไปนี้

ยุคที่ 1 เริ่มตั้งแต่การนำลูกคิดเข้ามาใช้ในประเทศไทย ยุคนี้จบลงตั้งแต่มีการนำเครื่องประมวลผลตาราง (Tabulating Machine) เข้ามาในประเทศไทย

ยุคที่ 2 เริ่มขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2480 โดยกระทรวงมหาดไทยติดตั้งเครื่องเจาะบัตร เครื่องจัดลำดับและนับบัตร และเครื่องทำตารางเพื่อสำรวจสำมะโนครัวใน พ.ศ. 2490 และ พ.ศ. 2500

รูปที่ 2.15 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จเยือนบริษัทคอมพิวเตอร์ในอเมริกา

ยุคที่ 3 ซึ่งอาจจะนับได้ว่าเป็นยุคที่สำคัญที่สุดสำหรับเทคโนโลยีสารสนเทศในประเทศไทย เริ่มขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2503 เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จประพาสซิลิคอน วอลลีย์ (Silicon Valley) ในสหรัฐอเมริกา ดังในรูปที่ 2.15 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวผู้ทรงพระปรีชาสามารถได้ทรงแสดงพระวิสัยทัศน์ความเป็นพระผู้นำและทรงเป็นแรงบันดาลใจแก่ชาวไทยทั้งหลายให้เห็นถึงความสำคัญของเทคโนโลยีสารสนเทศในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งรวมทั้งการศึกษาในประเทศไทย ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาได้พยายามตามรอยพระยุคลบาทในรูปแบบต่างๆ อาทิ เมื่อ พ.ศ. 2504 บัณฑิตวิทยาลัย วิศวกรรมศาสตร์ สปอ. ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็นสถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย หรือเอไอที) ในขณะนั้นได้ตัดสินใจที่จะจัดตั้งศูนย์คอมพิวเตอร์แห่งแรกขึ้นในประเทศไทย ด้วยความช่วยเหลือด้านการเงินของรัฐบาลสหรัฐอเมริกา บัณฑิตวิทยาลัยจึงได้ให้ทุน

แก่ผู้ที่จบปริญญาโทด้วยคะแนนสูงสุดให้ไปศึกษาปริญญาเอกที่สถาบันเทคโนโลยี แห่งจอร์เจีย เมืองแอตแลนต้า สหรัฐอเมริกา ผู้ที่ได้รับทุนเฉลี่ยเป็นผู้เขียน โดยวัตถุประสงค์ของการศึกษาปริญญาเอก ซึ่งได้บันทึกไว้ในเอกสารของสถาบันเทคโนโลยีแห่งจอร์เจีย ก็คือเพื่อให้ผู้ที่ไปศึกษาปริญญาเอกได้กลับมาเป็นผู้นำด้านคอมพิวเตอร์ของประเทศไทย

พ.ศ. 2507 ได้มีการติดตั้งคอมพิวเตอร์ 2 เครื่องแรกในประเทศไทยโดยเครื่องหนึ่งติดตั้งอยู่ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและอีกเครื่องหนึ่งติดตั้งที่สำนักงานสถิติแห่งชาติ ในปีนั้นสิงคโปร์ติดตั้งคอมพิวเตอร์เครื่องแรกเพียง 1 เครื่องและมาเลเซียยังไม่ได้ติดตั้งคอมพิวเตอร์เลย นับได้ว่าใน พ.ศ. 2507 ในด้านคอมพิวเตอร์นั้นไทยนำหน้าทั้งสิงคโปร์และมาเลเซีย ซึ่งผู้เขียนได้รับทุนไปศึกษาปริญญาเอกจากเอไอทีก็ได้รับปริญญาเอกในปีเดียวกันนั้น โดยทำวิทยานิพนธ์ด้านการประมวลผลด้วยตัวเลข แต่ตัดสินใจอยู่ในสหรัฐอเมริกาต่อเพื่อหาประสบการณ์จนได้เป็นผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัยคอมพิวเตอร์ที่มหาวิทยาลัยแห่งรัฐมิชซูรี และต่อมาได้เป็นศาสตราจารย์เต็มขั้น (Full Professor) ชาวไทยคนแรกในสหรัฐอเมริกา (ที่มหาวิทยาลัยแห่งรัฐนิวยอร์ก) แล้วจึงกลับมาเมืองไทย เมื่อ พ.ศ. 2517 โดยได้รับแต่งตั้งเป็นศาสตราจารย์สถิติประยุกต์

และหัวหน้าสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ รวมทั้งได้รับการเลือกตั้งเป็นประธานสภาข้าราชการที่สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า) ใน พ.ศ. 2519 ทบวงมหาวิทยาลัยตั้งคณะกรรมการคอมพิวเตอร์เพื่อกำหนดนโยบายและดูแลการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชน ผู้เขียนได้รับการแต่งตั้งเป็นประธานกรรมการ

ยุคที่ 4 อาจจะกล่าวได้ว่าเริ่มขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2521 เมื่อมีการนำไมโครคอมพิวเตอร์เข้ามาในประเทศไทย เครื่องแรกๆ ที่นำเข้ามาก็คือเครื่อง เรดิโอแชนค ทีอาร์เอส 80 (Radio Shack TRS 80) ซึ่งผู้เขียนเป็นผู้หิ้วขึ้นเครื่องบินจากอเมริกาเข้ามาที่เอแบค และใช้ในการจัดตั้ง “ภาควิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ (Business Computer)” ของเอแบคให้ปริญญาตรี “คอมพิวเตอร์ธุรกิจ” แห่งแรกในโลก แล้วต่อมาก็มีมหาวิทยาลัยอื่นๆ ใช้ชื่อนี้ตาม ต่อจากนั้นจำนวนไมโครคอมพิวเตอร์ก็เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจนมากกว่าจำนวนเมนเฟรมและมินิคอมพิวเตอร์

พ.ศ. 2525 สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงพระกรุณาเสด็จเป็นองค์ประธานเปิดงานคอมพิวเตอร์ในกรุงรัตนโกสินทร์จัดโดยกระทรวงวิทยาศาสตร์และสมาคมประมวลผลเพื่อการพัฒนาประเทศ ดังแสดงในรูปที่ 2.16 ซึ่งต่อมารวมเข้ากับสมาคมอินเทอร์เน็ต เป็นสมาคมอินเทอร์เน็ตซึ่งมีสมาชิกประมาณ 17,000 คน นับได้ว่าเป็นสมาคมวิชาการด้านไอทีที่มีสมาชิกมากที่สุดสมาคมหนึ่งในประเทศไทย

รูปที่ 2.16 สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ เสด็จเปิดงานคอมพิวเตอร์ ในกรุงรัตนโกสินทร์ พ.ศ. 2525

ยุคที่ 5 เริ่มขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2530 เมื่อได้มีการนำอินเทอร์เน็ตเข้ามาในประเทศไทยเป็นครั้งแรกที่เอไอที โดยได้ตกลงทำสัญญากับภาควิชาวิทยาการคอมพิวเตอร์ของมหาวิทยาลัยเมลเบิร์น (Melbourne) ออสเตรเลีย เพื่อที่จะให้บริการทางด้านไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ โดยออสเตรเลียจะเรียกมาที่เอไอทีวันละ 3 ครั้ง เพื่อที่จะรับส่งถุงไปรษณีย์ (Mail Bag) ในฐานะที่ผู้เขียนเป็นนายกสมาคมศิษย์เก่าเอไอทีท่านจึงได้ใช้อินเทอร์เน็ตที่เอไอที เมื่ออินเทอร์เน็ตเริ่มเข้ามาเมืองไทยเป็นครั้งแรกใน พ.ศ. 2530

ยุคที่ 6 คือ ยุครัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ เริ่มขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2543 โดยรัฐบาลได้ประกาศเริ่มโครงการนำบริการต่างๆ ของรัฐบาลมาให้ประชาชนได้ใช้ผ่านทางอินเทอร์เน็ต อาทิ บริการเสียภาษีผ่านทางอินเทอร์เน็ตและบริการด้านทะเบียนต่างๆ ผ่านทางอินเทอร์เน็ต เป็นต้น

ยุคที่ 7 คือ ยุคการศึกษาทางไกลทางอินเทอร์เน็ต หรือยุคอีเลิร์นนิ่ง กล่าวได้ว่าอาจจะเริ่มขึ้นภายใน พ.ศ. 2548 เมื่อรัฐบาลไทยอนุญาตให้มหาวิทยาลัยไทย ทั้งของรัฐและเอกชนนำหลักสูตรระดับปริญญาที่เปิดสอนในห้องเรียนอยู่แล้วไปเปิดสอนทางอินเทอร์เน็ต โดยใน พ.ศ. 2549 มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญเป็นแห่งแรกที่นำหลักสูตรปริญญาทั้งหลักสูตรไปเปิดสอนแบบอีเลิร์นนิ่ง ตั้งแต่ มกราคม พ.ศ. 2549 แล้วในเดือน มิถุนายน พ.ศ. 2549 ก็มีมหาวิทยาลัยของรัฐ อาทิ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยศิลปากร เป็นต้น เปิดสอนทางอีเลิร์นนิ่งด้วย

อินเทอร์เน็ตถือกำเนิดขึ้นในสหรัฐอเมริกาเมื่อ พ.ศ. 2512 คนไทยคนแรกที่ใช้อินเทอร์เน็ต คือ ผู้เขียน ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัยคอมพิวเตอร์ที่มหาวิทยาลัยมิชซูรีในสหรัฐอเมริกา

อินเทอร์เน็ตมาถึงเมืองไทยครั้งแรก เมื่อ พ.ศ. 2530 ที่เอไอทีซึ่งผู้เขียนเผชิญได้รับเลือกตั้งเป็นนายกสมาคมนักเรียนเก่า (ดังแสดงในรูปที่ 2.17) จึงได้รับเชิญให้ใช้อินเทอร์เน็ตที่เอไอทีด้วย

รูปที่ 2.17 การประชุมคณะกรรมการสมาคมศิษย์เก่าเอไอทีมี ศ.ดร. ศรีศักดิ์เป็นประธาน

ในการใช้อินเทอร์เน็ตนั้น จำเป็นต้องมีเครื่องคอมพิวเตอร์และโมเด็ม ปรากฏว่าราคาเครื่องและโมเด็มรวมกันหลายหมื่นบาท เผอิญผู้เขียนได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการสภามหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ จึงได้ไปกราบเรียนปรึกษา ภราดา ดร.ประทีป มาร์ติน โกลลมาศ อธิการบดีมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญในขณะนั้น โดย ภราดา ดร.ประทีป มาร์ติน โกลลมาศ เห็นว่าอินเทอร์เน็ตเป็นวิทยาการก้าวหน้าสมควรจะมีใช้ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ จึงได้จัดสรรงบประมาณซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์และโมเด็ม และจ่ายค่าเช่าใช้อินเทอร์เน็ตที่เอไอที นับได้ว่าเอแบคได้เริ่มใช้อินเทอร์เน็ตตั้งแต่แรกที่อินเทอร์เน็ตเข้ามาเมืองไทยในปี พ.ศ. 2530

ในการใช้อินเทอร์เน็ต ณ หน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งนั้นถ้ามีคอมพิวเตอร์หลายเครื่อง ก็รวมกันเป็นเครือข่ายย่อยโดยจดทะเบียนเลขที่เครือข่ายย่อย ซึ่งเรียกว่าเอเอส นัมเบอร์ (AS = Autonomous System) 3 เครือข่ายย่อยแรกของประเทศไทย คือ 1. ไทยสาร (THAISARN) ของศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ หรือ เนคเทค (Nectec) 2. จุฬานีต (CHULANET) ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 3. เอยูเน็ต (AUNET) ของมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

การเชื่อมโยงอินเทอร์เน็ตระหว่างเอไอทีกับออสเตรเลียเป็นการเชื่อมโยงแบบชั่วคราวโดยต่อโทรศัพท์แต่ละครั้งที่ต้องการเชื่อมต่อ เรียกเป็นภาษาอังกฤษว่า “ไดอัลอัพ (Dial-Up)” ส่วนอีกวิธีหนึ่งคือ การเชื่อมโยงแบบถาวร โดยการใช้คู่สายเช่าที่เรียกว่า “ลีสต์ไลน์ (Leased Line)” ปลายทางคู่สายเช่าถาวรที่อยู่ในประเทศไทยเรียกว่า “เกตเวย์อินเทอร์เน็ตนานาชาติ (International Internet Gateway)”

พ.ศ. 2534 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยตั้งเกตเวย์ระหว่างประเทศแห่งแรกในเมืองไทยด้วยความเร็ว 9,600 บิตต่อวินาที แล้วต่อมาจึงเปลี่ยนเป็น 64,000 บิตต่อวินาที เชื่อมโยงกับสหรัฐอเมริกาที่เวอร์จิเนีย พ.ศ. 2536 เนคเทคเปิดเกตเวย์ระหว่างประเทศแห่งที่สอง ความเร็ว 64,000 บิตต่อวินาที เชื่อมโยงกับสหรัฐอเมริกาที่เวอร์จิเนีย ใน พ.ศ. 2538 สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ เสด็จพระราชดำเนินทรงเปิดเกตเวย์ระหว่างประเทศที่มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

ในยุคแรกที่ประเทศไทยเริ่มมีอินเทอร์เน็ตใช้นั้น ก็เหมือนกับยุคแรกในสหรัฐอเมริกา คือ ให้ใช้ได้เฉพาะด้านการศึกษาและวิจัย ต่อมาเมื่อความแพร่หลายของอินเทอร์เน็ตเพิ่มมากขึ้น จึงมีการเปิดบริษัทเพื่อให้บริการอินเทอร์เน็ตเชิงพาณิชย์ หรือไอเอสพี (ISP = Internet Service Provider) ขึ้น

ถึง พ.ศ. 2547 ประเทศไทย มีผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตเชิงพาณิชย์เต็ม 18 ราย และกทข. ได้อนุมัติให้เปิดบริการได้อีกกว่า 50 ราย โดยบริษัทผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตเชิงพาณิชย์รายแรกที่จดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมาย คือ บริษัทเคเอสซี คอมเมอร์เชียล อินเทอร์เน็ต จำกัด ซึ่งผู้เขียนเป็นผู้ก่อตั้งและประธานกรรมการโดยมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญกรุณาทำหน้าที่เป็นศูนย์เพาะเลี้ยง (Incubator) จนบริษัทเติบโตขึ้น จึงได้ย้ายออกไปและขายกิจการให้ต่างชาติในที่สุด [91]